

Nepál

Naše Země, ta malá je, přeletěl jsem Himaláje.

Osm tisíc, to je kopec, cvrknul jsem si na poklopec.

A to nemluvím, co je vzadu, tos neviděl tu pomádu !

Vstáváme brzy ráno, abychom byli na hranici co nejdřív. Bohužel, již je tu fronta jako prase. Strkání, předbíhání, kolona náklad'áků. Stojíme a stojíme. Celníci začínají až po deváté. Jsou velmi přísní, komisní, nesmí proklouznout ani myš. Konečně jsme na řadě, každý zvlášť, osobní prohlídka, vše v pořádku, opouštíme Tibet a hurá do Nepálu. Ještě vízum za 30 dolarů, vyřizuje se na počkání, razítko do pasu a jedem 115 km kolem nádherné peřejnaté řeky BHOTE KHOSI WW IV. Závistivě pozoruji naftaře. Klesáme, Janě se vrací zdravá barva, už nemá vyvalené oči a opět má chuť na cigaretku i štamprdi. Všude okolo rýžová políčka, využívá se přitom každé místečko. Žádné předzahrádky nebo kytičky, jen rýže. Hlavní město Káthmandú je 1300 m vysoko a je tu velké horko. Střed města okolo náměstí DURBAR je bludištěm úzkých uliček, domů s dřevěnými balkony, tržišť a hinduistických i buddhistických chrámů. Prohlídka města, prodejna knih, map a nádherných pohledů, čajovna, čaj v dárkovém balení, minaret, kašna, původní mytí a praní, teď je to samý žabinec. Elektrickou rikšou se přesuneme k chrámu PAŠUPATINATHU. Jsme svědky spalování mrtvých na břehu řeky BAGHÁTÍ na hnátech. Z pod hořících polen občas vykukne nebožtíkova noha či lebka. Je možné tady fotit i filmovat, v Indii platí přísný zákaz. Místní se ve svaté řece koupou, na břehu piknikují. Jsou schovaní pod slunečníky, neboť je hrozné vedro. Občas jim nějakou dobrotu ukradnou všudypřítomné opičky. Je tu hodně svatých mužů, kteří vedou asketický život. Jsou pomalovaní a jen v bederních rouškách žebrají a rupie, které si dávají do konviček. Jsou terčem fotografů, ochotně pózují, očekávají ovšem bakšiš. Všude kolem symbol plodnosti lingam - penis s pochvou. Kupuji dřevěnou masku Ganeši se sloním chobotem. Je to bůh domácího štěstí, studentů a učení, je synem boha Šivu. Čeká nás největší stúpa na světě BUDHANATH. Na každé straně obrovské stavby jsou namalovány oči, symbolizující vševidoucí moudrost Budhy. Na pahorku nad hlavním městem se tyčí buddhistický chrám a klášter SVAJAMBHU. Jedeme tam taxíkem po hrozné cestě, čeká nás 365 schodů, musíme dávat pozor na opice. Ukradnou vše : jídlo, čepici i foťák, nahoře obřad, stánky, mlýnky, masky, hudba, opice, psi. Nádherná vyhlídka. Večer pozorujeme mumraj na tržišti na náměstí, dáváme si amoletku. Ráno mne Jožka opět budí místo v 5 ve 3 hodiny, neboť to s mobilem neumí. Taxi nás veze na letiště, odkud máme letět k Everestu, nepálsky SAGARMATHA. Je tu blázinec, platíme odletovou taxu.

Let má hodinu zpoždění. Letadlo YETI AIR je pro 24 osob, nás letí jen osm. Každý tedy sedí u svého okýnka. Fotíme, filmujeme, můžeme dokonce i do pilotní kabinky. Je to fascinující, mraky jsou do výšky 6000 m, takže vylézají jen ty hovadí Makalu, Čo Oju, Lhot Se no a samozřejmě Everest 8850. Číňani to změřili přesně a zjistili, že pořád roste, protože se pod něj nasouvá nějaká deska (asi gramofonová ?) Fotíme se i s fešnou letuškou, která mi nanutí tričko s Yetim a Everestem za 10 dolarů. Však Jožka s ním honí parádu po Hradištu . Stíháme ještě chrámové městečko PATAN. Náměstí, chrámy, muzeum, zlatá věž, ženy v krásných barevných hábitech. Pronásledují nás pouliční prodejci a tak utrácíme po dvouhodinovém smlouvání flétnu, slona, Budhu a Šivu. Další chrám BHAKTAPUR už je nad mé síly, raději pozoruji život na venkově. Mláčení rýže, rytí políčka, hraju si s dětmi, utrácím za náhrdelník a ručně tkané, barevné peněženky. Jožkovi docházejí rupie, tak mění svoje hodinky a vytahuje našeho Jana Ámose a tvrdí, že česká koruna rovná se americký dolar. Nepálka tomu věří, ale Jožkovo svědomí nedovolí, aby ji ošidil, a tak ošulí ona jeho. Večer si dáváme hamburger. Do dalšího rána nás opět budí cvičný Jožkův budíček, zapomněl ho vypnout. Dopřáváme si snídani speciál volské oči, špek, fazole, tousty. Touláme se po DURBARU, zabloudíme až do čtvrti THAMEL. K jídlu hanbář a utrácíme za vlaječky, mandelu na zed', triko s vyšívanou mandelou. Rozkopaná cesta, hlava na hlavě, lidí jak brabenců, prý v Indii bude hůř, zda-li to je vůbec možné ? Sprchujeme se, pereme, balíme, Jožka objevuje v nižších patrech batohu další skryté zásoby. Chutnáme

čapáty s vejcem. Čeká nás 24 hodinový přesun do VARÁNÁSÍ, bůh s náma. Jedeme od rána mikrobusem do 17 hod. na hranice s Indií. Cesta - jedna hodina po Káthmandú, bereme čtyři nepálce aj s televizú, pak serpentíny, prašná, později asfaltová cesta podél řeky. Klimatizace, ale přesto šílené horko a vlhko, Pavla bluje. Přestávka na oběd rýže, obloha, kuře, dvakrát nášup. Odbavení na imigračním v Nepálu, pak pěšky 600 m , jsme v Indii. Šílená jízda taxíkem při a po západu slunce. Mraky lidí, krav, koz a psů, Nádraží GORAKHPUR, čekáme 3 hodiny na lůžkový vůz 1. třídy. Bezdomovci leží na peróně na šátku a chrápou. Žebráci vybírají koše a dojíždějí všechny zbytky z odhozených sáčků a vytřepávají poslední kapky z petflašek. Cítíme se vedle těchto vychrtlých jedinců odporně bohatí a je nám přitom trapně. Tady si člověk uvědomí, co je skutečná bída.

Pedro